

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

SHEETANI

Je kan het altijd horen wanneer er gevoetbald wordt op het daarvoor bestemde weiland vlakbij de Provincialeweg. Grote jongens, mannen eigenlijk, waarvan velen over de dertig, schreeuwen, gebieden of hoe dan ook proberen de aandacht naar zich toe te trekken om dat strategische moment het beste te benutten. Joseph, van Ghanese herkomst, ziet dat ene gat in de meute en passeert de bal naar een medespeler vlak langs de zijlijn. Te hard! De bal schiet de beoogde ontvanger voorbij en verdwijnt in het struikgewas. Iemand van de tegenpartij loopt de struiken in en ziet hem liggen op een open plek. In plaats van hem op te pakken probeert hij de bal behendig over de struiken te trappen. Het is alsof hij tegen beton trapt. Een grote kracht grijpt hem bij de enkel om vervolgens met een meedogenloze draai zijn voet te ontwrichten. Met een gil van pijn zakt hij door zijn knieën. Met verbijstering en onbegrip wordt hij door de andere spelers naar het veld geholpen. Zijn voet staat in een onmogelijke positie, achterstevoren. Hij ziet met angst hoe iemand met de bal argeloos onder de arm meeloopt.

Naimutiae bekijkt zichzelf in de spiegel. Hij is een lange man, bijna twee meter. Hij is dun maar niet mager. De pezen van zijn polsen en handen en de scherp afgetekende nekspieren verraden een kracht die niet verenigbaar is met het modieuze tijdbeeld van de sterke en wat vlezige man. Zijn gezicht is tijdloos: hij kan zestig jaar oud zijn, of tachtig, over de honderd. Zijn ogen hebben veel gezien. Hij plukt wat onwennig aan de mouwen van zijn pak dat ruimschoots vijftig jaar geleden trendy was. Hij kijkt vertwijfeld naar de blauwe das.

Een gezette dame van middelbare leeftijd verschijnt achter hem in de spiegel. Ze pakt de das uit zijn hand en knoopt die liefdevol om zijn nek. Met een hand vol gouden ringen om de vingers streelt ze hem over de wang. Zij is bezorgd. "Ik wil snel naar huis," zegt ze. "Het is hier vies, teveel mensen. Ze ruiken niet goed."

De man pakt haar beide handen en zegt op zachte toon: "We hebben de plekken

gevonden waar ze doorbreken naar onze wereld. Vanavond gaan wij die weer sluiten. Heb vertrouwen." Vervolgens: "Het is in deze buurt heel rustig en we vallen minder op. We hebben geluk dat de Sheetani zich hier in dit park hebben geconcentreerd.

Wij hopen hen terug te dringen zonder de aandacht te trekken."

"Maar de laatste keer is een balozi, een van de ervaren wijzen, gesneuveld," herinnert de vrouw haar man. "Ze blijven gevaarlijk."

Naimutiae zucht. "Hun kracht is afhankelijk van de tijdgeest. Ik denk dat hier nog genoeg vredelievende mensen wonen. Laten wij hopen."

Er wordt zacht op de voordeur geklopt. Een afgesproken roffeltje volgt daarop. Hij laat de handen van zijn vrouw los en zegt, "Het is tijd. Zorg ervoor dat de ramen en deuren goed dichtblijven en zing het lied van Ngai. Stop niet totdat ik terugkeer." In de hal pakt hij een staf en neemt hem mee.

Buiten de deur staan twee lange mannen. Ook zij hebben elk een twee meter lange staf. In de duistere schemering zijn hun donkere gezichten bijna onherkenbaar versmolten met hun lichamen. Naimutiae maakt een lichte buiging als groet en wijst naar een steegje. Alle drie lopen ze ernaar toe en slaan af richting de Bijlmerweide, achter elkaar, in een kleine stoet.

Dorothee staat op van de parkbank en loopt enkele meters in de richting van de bomen waar John was gaan plassen. In het donker is hij niet te onderscheiden van de boomstammen. Wat doet hij toch? denkt ze.

"John?" roept ze. "Gaat het een beetje?" Maar het blijft stil. Zij weet dat hij op een vervelende manier plagerijen uithaalt. Misschien nu ook. Hij weet dat ze

niet van het donker houdt. Niet alleen. Met een diepe grom springt een gedaante vanuit het struikgewas. Maar zij is al voorbereid en schrikt amper. "Boerenlul. Waarom vind je dat nou zo leuk?" Boos draait ze zich om en loopt terug naar de bank om haar tas te pakken.

"Overdrijf toch niet zo," protesteert John. Hij wil nog meer zeggen maar kijkt opeens toe hoe Dorothee moeite heeft om de tas naar zich toe te trekken. Een vuilniszak naast de bank lijkt verstrikt te zijn geraakt met de riem van haar tas. Zij begint er aan te rukken. "Laat los!" gilt zij. Maar opeens springt ze achteruit en zet het op een schreeuwen. "Help me, John! Dit is geen vuilniszak!"

Als John verlamd toekijkt ziet hij hoe de zak zwelt en van vorm verandert. Hij groeit en ontwikkelt ledematen; krijgt twee ragdunne O-benen waartussen een enorm geslachtsorgaan hangt. Op het minimale torso zijn vier lange dunne armen, willekeurig geplaatst. Een dun lang hoofd met gloeiende rode ogen kijkt hem aan. John zet het op een rennen.

Het monster komt in beweging. Met een grote sprong gaat hij achter John aan en grijpt hem bij zijn been. Met zijn andere handen begint het de kleren van zijn lijf te scheuren.

Dorothee kijkt radeloos om zich heen. Ze ziet een tak en pakt hem op. Ze slaat het wezen hard op zijn hoofd maar dat geeft geen enkele reactie. Ze schreeuwt om hulp maar haar stem klinkt alsof ze in een gesloten ruimte is, niet meer waar ze zich eerst bevond. Het wezen is geluidloos bezig terwijl John daarentegen kermt en niet veel moeite doet om zich te verdedigen, zo verlamd van angst als hij is. Het monster sleurt John naar een houten bruggetje en springt in het water en trekt John mee naar beneden. Ze verdwijnen onder het wateroppervlak.

Wat een bord moet zijn dat een wandelpad aanduidt beweegt en transformeert. Dorothee ziet zichzelf ingeklemd tussen het water en dit nieuwe wezen dat zijn aandacht op haar gevestigd heeft. Zijn lange tong lijkt te slobberen. Zijn slangachtige lange armen schieten uit en pakken haar vast en trekken haar naar

zich toe. Ook hij beweegt richting het houten bruggetje. Ze verzet zich uit alle macht maar wordt onverbiddelijk meegetrokken.

Het wezen begint opeens dreigend te sissen en zijn greep verzwakt. Dorothee ziet net hoe een staf langs haar schouder op het hoofd van haar aanrander neerslaat. Die laat los en schiet met een kreet van woede het water in.

Naimutiae kijkt neer op de jonge blonde dame. Haar lichaam vertoont geen letsel. Dat is goed. Hij steekt zijn hand uit om haar overeind te helpen maar ze kruipt van hem weg, haar ogen star van hysterische angst. Hij knikt langzaam met zijn hoofd en wendt zijn begripvolle blik van haar af. Op het bruggetje staat een man, stokstijf met een staf in zijn hand. Een paar meter verder aan de andere oever staat een ander in afwachting. Naimutiae benadert de oever aan zijn kant en begint te prevelen. De twee andere mannen volgen zijn voorbeeld. Bubbels verschijnen door het troebele met kroos overdekte wateroppervlak. Een tentakel schiet uit het water maar wordt afgeketst door een staf. Het water kolkt, schuimt en borrelt alsof een enorme school vissen in gevecht is. De drie mannen brengen hun staven omhoog en tegelijkertijd werpen ze die in het water.

Even is het rustig.

Opeens en met grote kracht kolkt het wateroppervlak en spuugt een enorme brei over het riet aan de oever. Een weerzinwekkende stank verbreidt zich. Een naakte man op handen en knieën trekt zich uit de modder.

Een serene stilte daalt over de directe omgeving alsof een betovering doorbroken is.

De drie mannen gaan elk huns weegs.

Dorothee komt moeizaam overeind en benadert de met modder bedekte John. Eerst wil ze hem helpen maar zijn aanhoudend gejammer weerhoudt haar. Een zweem van teleurstelling trekt langs haar gelaat als zij zich omdraait en wegloopt.